

Sygn. akt I C 219/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Florek

Protokolant: Marta Chęcińska

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2019 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **we W.**

przeciwko **J. S.**

o zapłatę kwoty 5 687,72 zł

- I. zasądza od pozwanej J. S. na rzecz strony powodowej (...) we W. kwotę **5 687,72 zł** (pięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 12 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty;
- II. zasądza od pozwanej J. S. na rzecz strony powodowej (...) we W. kwotę **2 067 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu;
- III. przyznaje ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie na rzecz radcy prawnego A. M. z Kancelarii Radcy Prawnego w D. kwotę **1 476 zł** tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej J. S. z urzędu.

Sygn. akt **I C 219/19**

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) we W. wystąpiła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej J. S. kwoty 5 687,72 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie żądania pozwu wskazała, że w dniu 6 września 2016 roku pozwana zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę pożyczki o numerze (...), na podstawie której otrzymała określoną kwotę pieniężną i jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach określonych w tej umowie. Następnie podała, że ze względu na niedotrzymanie przez pozwaną warunków tej umowy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wezwała ją do zapłaty i jednocześnie poinformowała, iż w przypadku niedostosowania się do warunków określonych w wezwaniu wierzytelność z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki zostanie przelana na jej rzecz. Oświadczyła, że pozwana pomimo upływu wyznaczonego terminu nie dokonała zapłaty, wobec czego w dniu 30 stycznia 2018 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przelała na nią wierzytelność wynikającą z tej umowy pożyczki. Wskazała, że na dochodzoną należność w kwocie 5 687,72 zł składają się: należność główna w kwocie 2 977,94 zł, należności uboczne w kwocie 2 421,76 zł i skapitalizowane odsetki w kwocie 288,02 zł. Podkreśliła, że wezwała pozwaną do zapłaty, jednakże do dnia wniesienia pozwu jej zadłużenie nie zostało uregulowane, a roszczenie dochodzone pozwem stało się wymagalne w dniu 24 listopada 2017 roku.

W dniu 2 stycznia 2019 roku, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Dzierżoniowie wydała w postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty, w którym w całości uwzględniła żądanie pozwu.

W ustawowym terminie pozwana wniosła sprzeciw od tegoż nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Oświadczyła w tym sprzeciwie, że nie zgadza się z pozwem i nie pamięta spornej umowy pożyczki. Podała, że ma ogromne problemy finansowe, gdyż zaciągnęła szereg zobowiązań w różnych instytucjach finansowych ze względu na uzależnienie od hazardu. Podkreśliła, że nie jest w stanie samodzielnie zaspokoić swoich długów i obecnie leczy się z uzależnienia od hazardu.

W piśmie procesowym z dnia 20 lutego 2019 roku, strona powodowa oświadczyła, że trudna sytuacja materialna pozwanej nie wpływa na zasadność dochodzonego roszczenia i nie może stanowić uzasadnienia dla oddalenia powództwa.

Na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2019 roku, pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

Motywuując swoje stanowisko zakwestionowała skuteczność przelewu wierzytelności oraz zarzuciła, że strona powodowa nie udowodniła, iż umowa przelewu wierzytelności obejmowała także sporną wierzytelność. Podniosła dodatkowo, że strona powodowa nie udowodniła, iż umowa pożyczki została wykonana i zaprzeczyła, aby kwota pożyczki została przelana na jej rachunek. Zarzuciła, że strona powodowa nie wykazała, iż wypowiedziała przedmiotową umowę pożyczki oraz że zaistniały okoliczności uzasadniające wypowiedzenie tej umowy. Oświadczyła, że znajduje się w złym stanie psychicznym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 września 2016 roku, pozwana J. S. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę pożyczki, na mocy której otrzymała pożyczkę w kwocie 4 300 zł. Strony tej umowy ustaliły jednocześnie, że roczna stopa oprocentowania będzie wynosiła 10% oraz ustaliły wysokość prowizji za udzielenie pożyczki na kwotę 3 632,64 zł, co oznaczało, że całkowity koszt pożyczki wynosi 4 140,41 zł. Dodatkowo przyjęły, że pozwana spłaci zadłużenie w 24 ratach miesięcznych, a umowa przestanie obowiązywać w dniu 12 października 2018 roku.

Dowód: odpis umowy pożyczki Nr (...) z dnia 6 września 2016 roku - k. 48-63.

Z kolei w dniu 30 stycznia 2018 roku, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zawarła ze stroną powodową (...) we W. umowę przelewu wierzytelności, na mocy której przelano na stronę powodową między innymi wierzytelność z tytułu spornej umowy pożyczki.

Dowód: odpis umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 30 stycznia 2018 roku - k. 6-15.

O przelewie tej wierzytelności strona powodowa zawiadomiła pozwaną.

Dowód: odpis zawiadomienia dłużnika o przelewie wierzytelności - k. 64.

Pismem z dnia 28 maja 2018 roku, strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty z tytułu tej umowy pożyczki kwoty 5 665,45 zł, w terminie do dnia 4 czerwca 2018 roku.

Dowód: odpis pisma strony powodowej do pozwanej z dnia 28 maja 2018 roku - k. 16.

Według stanu na dzień 10 grudnia 2018 roku, zadłużenie pozwanej z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki wynosiło 5 687,72 zł i obejmowało: należność główną w kwocie 2 977,94 zł, odsetki w kwocie 288,02 zł i koszty w kwocie 2 421,76 zł.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej Nr (...) (...) z dnia 10 grudnia 2018 roku - k. 17.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo jest zasadne i w całości zasługuje na uwzględnienie.

Przelew wierzytelności uregulowany w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 roku, V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 16, s. 849).

W niniejszej sprawie, na podstawie dowodu z odpisu umowy pożyczki Nr (...) z dnia 6 września 2016 roku (k. 48-63 akt), Sąd ustalił, że w dniu 6 września 2016 roku pozwana zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę pożyczki na warunkach szczegółowo opisanych powyżej. Pozwana nie kwestionowała tego faktu, gdyż w sprzeczności od nakazu zapłaty podniosła jedynie, że tej umowy nie pamięta, co nie jest równoznaczne z twierdzeniem, iż jej nie zawarła. Należy jednocześnie podkreślić, że na przedmiotowej umowie pożyczki widnieją jej własnoręczne podpisy, czego w toku postępowania pozwana nie podważała. Pozwana nie sformułowała także żadnych zarzutów, które świadczyłyby o tym, że nie zawierała tej umowy. Wręcz przeciwnie, twierząc, że przedmiotowa umowa pożyczki nie została wykonana przez pożyczkodawcę poprzez przelanie na jej rzecz kwoty pożyczki oraz nie udowodniono jej wypowiedzenia i zaistnienia przesłanek jej wypowiedzenia, pozwana pośrednio przyznała fakt jej zawarcia.

Odnośnie do zarzutu niewykonania przez pierwotnego wierzyciela przedmiotowej umowy pożyczki i nie przekazania na rzecz pozwanej kwoty udzielonej pożyczki należy wskazać, że wprawdzie strona powodowa nie przedłożyła żadnych dowodów potwierdzających przelanie kwoty pożyczki na rzecz pozwanej, jednakże wynika to z całokształtu zebranego materiału dowodowego ocenianego według zasad określonych w przepisie art. 233 § 1 k.p.c. Warto przypomnieć, że wedle tegoż przepisu sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Jak wykazano wcześniej nie ma wątpliwości, że pozwana zawarła sporną umowę pożyczki. Trudno więc uwierzyć, że nie reagowałaby na to, iż nie otrzymała pożyczonej kwoty i nie podejmowałaby w tym zakresie żadnych działań. Pozwana natomiast na to nie wskazywała. Z drugiej strony należy zauważyć, że z doświadczenia życiowego wynika, iż firmy pożyczkowe zawsze wypłacają kwotę udzielonej pożyczki, albowiem w ten sposób zarabiają. Nie ma żadnych wiarygodnych podstaw, aby przypuszczać, że w tym przypadku było inaczej. Warto też zwrócić uwagę na dowód z wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej Nr (...) (...) z dnia 10 grudnia 2018 roku (k. 17 akt). Wyciąg z ksiąg rachunkowych stanowi dokument prywatny w rozumieniu przepisu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, że osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący obecnie przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (tekst jednolity - Dz.U. z 2018 rok, poz. 1355 z późn. zm.) wprost przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Wyciąg taki może jednak zasadniczo stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, ale jego materialna moc zależy od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 grudnia 2016 roku, I ACa 590/16, LEX nr 2191497). W świetle wcześniejszych rozważań co do zawarcia spornej umowy pożyczki, a także braku dowodów na okoliczność spłaty wszystkich należności wynikających z tej umowy, należy przyjąć, że pozwana jest zadłużona z tytułu tej umowy. Nie ma przy tym wątpliwości, że wykazana w przedmiotowym wyciągu z ksiąg rachunkowych kwota zadłużenia wynosząca 5 687 zł, jest niższa od całkowitej kwoty do zapłaty przez

pozwaną na podstawie analizowanej umowy pożyczki, która wynosiła 8 440,41 zł. Oznacza to, że pozwana musiała częściowo spłacić zadłużenie wynikające z tej umowy. Jako oczywisty należy uznać wniosek, że nie robiłaby tego, gdyby nie otrzymała umówionej kwoty pożyczki. Wskazane rozważania uzasadniają więc w pełni stanowisko, że pozwanej przekazano udzieloną kwotę pożyczki, a jej zarzut w tym zakresie stanowi nieudolną linię obrony, która nie ma oparcia w całokształcie okoliczności sprawy.

W niniejszej sprawie, wobec zarzutu pozwanej, rozstrzygnięcia wymagała również kwestia, czy strona powodowa w należyty sposób wykazała, że wierzytelność, jaką w stosunku do pozwanej miała (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na podstawie przedmiotowej umowy pożyczki skutecznie na nią przeszła. W tym zakresie, na podstawie dowodu odpisu umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 30 stycznia 2018 roku (k. 6-15 akt), skład orzekający ustalił, że w dniu 30 stycznia 2018 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zawarła ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności, na mocy której zbyła na rzecz powodowego Funduszu wszystkie wierzytelności wyszczególnione w załączniku do tej umowy w postaci wykazu wierzytelności w zamian za zapłatę umówionej ceny. Umowę tę strona powodowa przedłożyła w formie odpisu poświadczonego za zgodność z oryginałem (k. 6-14 akt). Strona powodowa nie przedłożyła natomiast dokumentu w postaci całego wykazu wierzytelności, stanowiącego załącznik do tej umowy przelewu wierzytelności, lecz w tym zakresie złożyła opisany powyżej wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (k. 17 akt) oraz komputerowy wydruk zatytułowany "wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji" (k. 15 akt). Oceny w tej sprawie wymagało, czy wymienione dokumenty stanowią wystarczające dowody na przejście spornej wierzytelności na powodowy Fundusz. Odnośnie wyciągu z ksiąg rachunkowych należy przypomnieć, że stanowi on dokument prywatny i jest dowodem wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. W związku z tym przyjmuje się, że dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia np. cesji wierzytelności. Jeśli chodzi natomiast o wyciąg z listy wierzytelności, który w istocie stanowi wydruk komputerowy z dokumentu, należy wskazać, że nie stanowi on dokumentu prywatnego w rozumieniu przepisu art. 245 k.p.c. Należy zwrócić uwagę, że wyciąg ten nie ma charakteru samoistnego, gdyż stanowi jedynie fragment większego dokumentu w postaci załącznika do umowy. W tym przypadku przedmiotem obrotu był bardzo duży pakiet wierzytelności, które zostały objęte wykazem wierzytelności, stanowiącym załącznik do umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 30 stycznia 2018 roku. W przedmiotowej sprawie strona powodowa przedłożyła jedynie fragment, odnoszący się wyłącznie do pozwanej, większego dokumentu zawierającego wykaz wierzytelności. Można zatem stwierdzić, że wydruk ten należy traktować jako element dokumentu prywatnego, co do którego jednak treści, w świetle całokształtu materiału dowodowego nie można było mieć wątpliwości. W ocenie Sądu nie można czynić stronie powodowej zarzutu nie przedstawienia wydruku całej listy wierzytelności, gdyż oznaczałoby to zbędne z punktu widzenia przedmiotu tej sprawy ujawnienie danych pozostałych dłużników. Praktyka ujęcia wszystkich wierzytelności będących przedmiotem obrotu w jednym dokumencie, mającym postać elektroniczną, a następnie ujawnienie sądowi jedynie informacji dotyczącej konkretnego dłużnika, nie budzi wątpliwości. Z wiedzy składu orzekającego wynikającej z praktyki zawodowej wynika, że taka jest też powszechna praktyka w obrocie wierzytelnościami, a znajduje one swe uzasadnienie w woli utrzymania przez strony tajemnicy handlowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 grudnia 2016 roku, I ACa 590/16, LEX nr 2191497). Trzeba przy tym zauważyć, że przepisy kodeksu postępowania cywilnego nie zawierają zamkniętej listy środków dowodowych. Przeciwnie z treści przepisu art. 309 k.p.c. wynika, że możliwe jest przeprowadzenie dowodu także innymi środkami niż wymienione w kodeksie, o ile są one nośnikami informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a ich wykorzystanie nie pozostaje w sprzeczności z przepisami prawa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 grudnia 2016 roku, I ACa 590/16, LEX nr 2191497; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2016 roku, I ACa 823/15, LEX nr 2004486). W orzecnictwie został wyrażony pogląd, zgodnie z którym sam fakt, że przybierający postać pisemną wydruk e-maila nie spełnia warunków dokumentu określonego w przepisach art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. nie oznacza, że nie może on stanowić dowodu w sprawie. Wiadomość e-mailowa zawarta w wydruku komputerowym nie jest dokumentem w rozumieniu tych przepisów, ale może zostać uznana za "innych środków dowodowy" w rozumieniu przepisu art. 309 k.p.c. Dopuszczalne jest zatem skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych

dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 grudnia 2016 roku, I ACa 590/16, LEX nr 2191497; por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 maja 2016 roku, I ACa 1102/15, LEX nr 2086209). Pogląd ten jest aktualny także w odniesieniu do wydruku komputerowego stanowiącego fragment obszernej listy wierzytelności. W niniejszej sprawie przedłożony przez stronę powodową wydruk nie jest opatrzony podpisami i nie zawiera poświadczenia za zgodność z oryginałem, tym niemniej zwraca uwagę, że niepoświadczone za zgodność z oryginałem kserokopie dokumentów mogą zostać włączone w poczet materiału dowodowego. Choć takie poświadczenie, jak też podpis, wpływa na moc dowodową, która jest też uzależniona od innych zaoferowanych w sprawie dowodów, to jednak nie jest ono warunkiem sine qua non wprowadzenia takiego środka dowodowego, jakim jest wydruk komputerowy, do postępowania cywilnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 grudnia 2016 roku, I ACa 590/16, LEX nr 2191497; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2016 roku, I ACa 823/15, LEX nr 2004486). W konsekwencji powyższego, należy stwierdzić, że przedłożone przez stronę powodową dowody uprawniają do oceny, iż nabyła ona w drodze umowy cesji sporną wierzytelność w stosunku do pozwanej. Przedłożone przez powodowy Fundusz dokumenty obrazujące obrót wierzytelnościami wraz z wyżej omówionymi wydrukiem i wyciągiem z ksiąg rachunkowych tworzą logiczną i przekonującą całość pozwalającą na ustalenie, iż także wierzytelność określona pozwem przeszła na stronę powodową wskutek umowy przeniesienia wierzytelności z dnia 30 stycznia 2018 roku.

Zdaniem Sądu strona powodowa wykazała również zasadność powództwa co do jego wysokości. W tym zakresie wystarczający do dokonania odpowiednich ustaleń był dowód z wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej Nr (...) (...) z dnia 10 grudnia 2018 roku (k. 17 akt), który nie był kwestionowany przez pozwaną. Zresztą pozwana nie podniosła w ogólnie żadnych zarzutów co do wysokości dochodzonej należności, a w świetle całokształtu zebranego materiału dowodowego Sąd nie miał podstaw do tego, aby w tym zakresie podważać wiarygodność twierdzeń strony powodowej. Zasadnie także powodowy Fundusz zażądała odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu czyli dnia 12 grudnia 2018 roku, w tym także od skapitalizowanych odsetek. W tym dniu roszczenia z tytułu dochodzonych należności głównej i kosztów były już w całości wymagalne. Wedle natomiast przepisów art. 481 § 1 i § 2 zd. 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. W odniesieniu natomiast do skapitalizowanych odsetek należy wskazać, że przepis art. 482 § 1 k.c. stanowi, że od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy.

Na marginesie należy zaznaczyć, że strona powodowa nie twierdziła, iż sporna umowa pożyczki została pozwanej wypowiedziana, a tym samym wszelkie zarzuty pozwanej w tym przedmiocie były bezprzedmiotowe. Stanowisko co do wymagalności całego dochodzonego roszczenie wynikało z faktu, że w dniu w dniu 12 października 2018 roku, czyli przed wytoczeniem powództwa w tej sprawie, upłynął termin, do którego pozwana powinna w całości spłacić zadłużenie wynikające z przedmiotowej umowy pożyczki. Należy także dodać, że zły stan zdrowia psychicznego powódki i jej zła sytuacja majątkowa nie mają znaczenia dla oceny zasadności żądania pozwu i nie zwalniają jej z obowiązku zwrotu zaciągniętego długu.

Mają powyższe na uwadze, na podstawie przytoczonych przepisów, orzeczono jak w punkcie I sentencji.

Zgodnie z przepisami art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W świetle wskazanych przepisów do kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową należało zaliczyć: opłatę stałą od pozwu w kwocie 250 zł (k. 22 i 23 akt), wynagrodzenie reprezentującego ją radcy prawnego w kwocie 1 800 zł i opłatę skarbową od odpisu pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (k. 21 akt), co daje łącznie kwotę 2 067 zł.

Wedle natomiast przepisu art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Mając więc na uwadze, że pozwana w całości przegrała niniejszy proces, należało w całości obciążyć ją kosztami procesu poniesionymi przez stronę powodową.

Z tych względów, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w punkcie II wyroku.

W rozpoznawanej sprawie pozwana J. S. korzystała z pomocy prawnej radcy prawnego A. M. udzielonej jej z urzędu. Zgodnie z przepisem art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (tekst jednolity - Dz.U. z 2018 roku, poz. 2115 z późn. zm.), koszty pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu ponosi Skarb Państwa albo jednostka samorządu terytorialnego, jeżeli przepis szczególny tak stanowi. Obowiązek pokrycia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej nie jest obowiązkiem mieszczącym się w formule obowiązku zwrotu kosztów procesu między stronami, lecz ma charakter publicznoprawny i subsydiarny, gdyż powstaje dopiero wówczas, gdy egzekucja kosztów zasądzonych od przeciwnika procesowego strony korzystającej z pomocy prawnej udzielonej z urzędu okazała się bezskuteczna albo gdy kosztami procesu została obciążona strona korzystająca z pomocy prawnej z urzędu, czy też jeżeli koszty procesu zostały stosunkowo rozdzielone, a opłaty z tytułu udzielonej pomocy prawnej nie zostały zapłacone w całości lub w części. Skarb Państwa nie będzie więc nimi obciążony jedynie w sprawie, w której kosztami procesu obciążony został przeciwnik procesowy strony korzystającej z pomocy udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 października 2013 roku, I ACa 23/13, LEX nr 1386079). Taka natomiast sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie, albowiem kosztami procesu nie została obciążona strona powodowa.

W tym wypadku wynagrodzenie należne pełnomocnikowi z urzędu pozwanej wyniosło 1 200 zł (§ 8 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu – Dz.U. z 2016 roku, poz. 1715 z późn. zm.), przy czym należało podwyższyć je o podatek VAT w kwocie 276 zł (§ 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu – Dz.U. z 2016 roku, poz. 1715 z późn. zm.), co daje łącznie kwotę 1 476 zł.

Mając powyższe na względzie, na podstawie powołanych przepisów, należało orzec jak w punkcie III sentencji.